

EL MICALET GALACTIC

De conte en conte

Vicent Pardo

Dibuixos de Paco Giménez

*Primera tècnica:
material necessari per a capturar un conte*

Tots els materials serveixen, tots. Per exemple, a l'estiu podem utilitzar un gelat de maduixa i una samarreta blanca, o negra, de colors, qui sap si invisible...

–Hola, sóc Laia, tinc vuit anys i mig i m'he comprat un gelat de maduixa.

–I jo sóc el gelat de maduixa. Laia s'entreté molt i m'estic desfent i patisc vertigen. No suporto caure a terra. Per això he decidit esvarar-me cap a la seua samarreta.

–Com esteu? Sóc la taca de gelat de maduixa que acabe de nàixer sobre la samarreta de Laia. Jo també sent por; la gent em té mania i encara no m’ha vist que ja vol perdre’m de vista. Així que he pensat convertir-me en papallona.

–Ei, disculpeu, sóc la persona que llig açò i vull fer-li una pregunta a la taca.

–Vinga, doncs, pregunta’m –fa la taca.

–Com és que vols convertir-te en papallona? –dius la persona que lliges.

–I per què no?

–Doncs, perquè podries triar alguna cosa més interessant: una nau espacial, una moto, un televisor, un monstre, fins i tot un bagul de disfresses...

–Tens raó, però si sóc una papallona no pese gens i puc llançar-me a volar des de la samarreta fàcilment.

–Saps?, potser tens raó.

–I tant que en tinc! I encara més: un avió o una perruca de bruixa fets de taques de gelat de maduixa farien riure. En canvi, a una papallona li va el color rosa.

I tu, lector o lectora, t’estranyes i dius:

–Però alçaràs el vol i et desfaràs en gotes.

–És clar que em descongelaré. Encara que sóc papallona, també utilitze el cervell. Però abans pondré molts ous, i dels ous naixeran erugues i les erugues teixiran capolls i dels capolls eixiran milers de papallones de gelat...

–Caram! No et poses així...

–Ni així, ni aixà. Vosaltres, els humans, teniu una pobra opinió dels insectes. Digues la veritat...

–Mmmm...

–Penseu que ens passem el dia molestant... I vosaltres? Teniu molta educació cada vegada que veieu una formiga, una panderola o un pregadéu?

I dient aquest discurs, la papallona s'envola, s'amaga entre unes mates d'hibisc que hi havia per allà i comença a pondre ous frenèticament.

–Bon dia. Em cal parlar-vos seriosament –intervé en el conte una veu simpàtica.

–I tu, qui ets? –pregunten.

–La samarreta de Laia!

–La de la taca de papallona?

–Exactament. I he de dir-vos que s'ha emportat el cotó sobre el qual havia caigut.

–Qui?

–La papallona, evidentment. I ara m’ha deixat un forat impressionant. I sabeu per a què serveixen les samarretes foradades? Per a llançar-les...

–Vaja –diràs tu, lector o lectora–, no crec que ho haja fet a posta.

–Que no? –es remou la samarreta–. Com es nota que no coneixeu les papallones! Ha vist que s’acostava la mare de Laia i ha fugit sense pensar en els altres...

–Un moment, un moment! Sóc la mare, i no faré el paper de malvada. Mai de la vida llançaria roba amb un forat en forma de papallona. M’encanta.

–De veritat? –fa la samarreta, amb una certa esperança.

–I tant que sí! Et veig bonica, elegant i original. Potser jo també me’n retallaré una igual.

I en això arriba Gustau, un amic de Laia, i es queda mirant i admirant el forat-silueta de papallona:

–Com l’has fet? –pregunta–. Retallant?

Laia li ho explica. A Gustau li cau la bava i, en un segon, decideix fer el mateix. Compra un gelat i deixa esvarar una bona gota, enorme com la por.

Llavors, la nova taca es converteix en una colla de pirates sobre un vaixell, perquè la samarreta del xiquet és negra. El vaixell comença a navegar pel cel a tot drap. De fet, s'emporta la tela sencera perquè en necessita molta per a veles.

Laia es queda mirant el seu amic i l'enveja. Perquè va de Tarzan, l'esquena despullada. I ella solament llueix un pobre trau.

I va i els pirates comencen a disparar: volen apoderar-se dels gelats. I naveguen al voltant dels nostres amics, perillosament.

—Correm! —crida Gustau, perquè prompte li caurà una taca sobre els pantalons i vol veure en què es transforma.

—Laia! —s'espanta la mare, tement el pitjor i agafant-la per la mà.

Els tres escapen cames ajudeu-me i entropessen amb una estora que redola i els fa redolar: són els ouets de la papallona, els quals fugen horroritzats pels tirs dels canons.

La qüestió és que persones, ous i gelats cauen per terra.

I al vaixell, que els perseguia de ben prop, no li dóna temps de maniobrar i els passa perillosa-

ment pel damunt i s'enfonsa en les mates d'hibisc que hi havia per allà.

Recuperats de l'espant, Gustau, Laia i sa mare parlen amb la insecta que està recollint la posta amb una cistella especial de vímet:

–Gràcies, moltes gràcies. Els teus milions d'ous ens han salvat la vida.

–No li doneu importància, ha estat per accident.

Mentriamentres, els gelats s'han fos i ara formen un bassal.

I els nostres amics es veuen reflectits en aquell líquid de colors, les cares com de pallassos a punt d'actuar, i riuen de valent.

De sobte, s'adonen que moltes persones fan rogle al seu voltant i creuen que han vingut atretes per la papallona, el vaixell o el llac.

I va i resulta que totes elles (excepte tu, lector/a) es fixen únicament en la mare; i la veuen per terra, al carrer i contemplant-se divertida en un llac artificial de gelat. I creuen que ja no té edat per a fer segons quines coses i la critiquen amb mirades i paraules.

Però la mare *no vol* tornar-se roja, ni patir un gram de vergonya, i es llança de cap i nada gelat endins, fins al més profund.

Des d'allà crida els pirates i els prega que la deixen fugir amb ells perquè necessita viure entre persones que s'ho passen bé amb vaixells voladors, amb taques de gelat o amb papallones enfaenades.

Els pirates, commoguts, l'adopten i se'n van pels mars del cel buscant els mars líquids.

Encara té temps, la mare de Laia, per a avisar la seua filla:

–Teniu el dinar al fooooooc!

≡ El dibuix que anava aci
m'ha eixit massa gran i ben
decidit col·locar-lo a la
pàgina següent.

Paco

